

на светската среда и липса на предметни детайли с етнически-родно съдържание, например. Умелият пластически фрагмент, изграден ерудитски, създава и автентично екзотичните локуси в Испания, Бразилия, Париж. Но не само чувството за автентичност, а и чувството за движение е изразено от предмета. И в това е магията на Димовите пътеписи.

Пътеписите на Димитър Димов

Пътепис от ново поколение, Димовият пътепис се отделя от патетиката и рефлексивността на романтическия Вазов пътепис и усвоява най-новаторското от Алековия – културно-документалната фактура, нюансирана с любопитното, авантюрното, сензационното. Човешкото.

Всеки един от четирите пътеписа на Димов носи свой облик, свой, различен, ритъм, свои повествувателни акценти. Но общото за тях е в особеното естетическо присъствие на *битовата вещь*, чрез която пластиката на сюжета се подчинява и гради от пластиката на предмета. Естетиката в Димовите пътеписи е постигната именно чрез обилието от вещи – те носят автентичната среда, човешкото изживяване. Автентично предметното е автентично човешкото.

Тук можем да разберем защо пътеписът като жанр прецизно определя предметността като художествено присъствие: той ясно отграничава художествения смисъл на битовата от природната вещь, прорязва света, създаден от човека и света, създаден от Бога. Пластичният рисунък на Димов вае и двата свята, превръща битовата вещь в тема и обект на изкуството, за да го остави у читателя като предмет на изкуството. Прелестта на битовия детайл се усеща на фона на войната в „Януарска пролет“, улицата в Кавала грее с пластиката на плодовете, автентично възпроизвежда силния вкус към живота, който човек развива на път, сладокусното усещане за новото място, създадено от непознатото, небаналното ново място. Вкусът на пътуването е в пържената риба и плодовете, с които Димов вкухва от слънчевосиня Гърция в белите крайморски гостилници. Естетиката на предметния контур е и в живописното изображение, в пластиката на цвета. Димов стилизира пътуването си